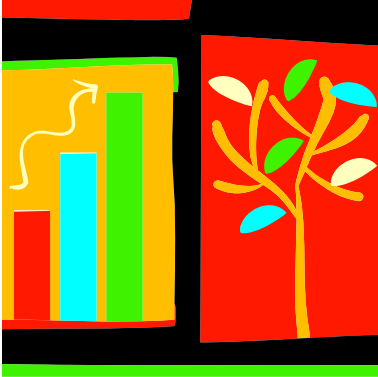

Mai Thị Thu Trang

Vòng tròn oan nghiệt

Lại một buổi chiều sắp sửa trôi. Nó không muốn đếm thêm một chiều nữa, mặc dù nó thừa sức thuộc lòng. Nằm ngửa, hơi nghiêng đầu về phía cánh cửa sổ duy nhất nằm xeo xéo trong phòng, nó ngóng nhìn mưa rơi. Mưa mù trời, mù đất, ảm đạm kinh khủng. Cây cối chuyển sang một màu sậm khó chịu. Mây xám bâng bạc vẩn vù. Vài chiếc xe gắn máy vù vù chạy qua như muốn xé rách cả màn mưa, át cả tiếng lộp bộp, đều đặn ở mái hiên sau nhà. Nó đoán và cảm nhận được rõ ràng mọi âm thanh xung quanh, những điều mà trước kia nó không hề biết. Tiếng xe gắn máy của bố nổ to giòn rồi chột nhẹ tênh khi dừng lại trước cổng. Cái xe đạp của mẹ cứ kêu lên rin rít ngay từ vòng quay đầu tiên. Và bây giờ, thỉnh thoảng nó còn nghe thêm cái tiếng "suyt" dài khe khẽ của bố hoặc mẹ mỗi khi cu Nha líu ríu cái miệng ngong nghịu cười hát. Nó hiểu hết những thay đổi nhỏ nhất đó. Bất giác theo quán tính, nó lại lặn tay nhẹ nhẹ xuống cái chân đau đang bó bột trắng toát, dày cộp nằm cứng đờ. Hất ngược tiếng thở dài và ngó trân mắt lên trần nhà, cố gắng lắm nó mới ngăn được giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt. Rồi nó đổi hướng nhìn ra ngoài trời đang sốt mướt. Xuyên qua tấm cửa kính xeo xéo, thấu cả màn đục ngầu nước của một chiều mưa ảm ướt ở Huế, nó nhìn trân

trên như muốn lật tung và đảo lộn lên mọi thứ. Mắt chợt căng lên, đau nhức. Rất khẽ, nó nhắm mắt lại. Mọi việc hiện lên rõ mồn một...

... Cũng vào một buổi chiều như thế này, lòng thùng trong chiếc áo mưa của bố, đập vòng vèo quanh con đường phượng bay, vừa hát khe khẽ, nó thả hồn theo những giọt nước mát lạnh đang chảy dọc từ đầu mũ áo mưa xuống lòa xòa, nhồn nhột. Đang lâng lâng trong cái trò chơi tinh nghịch trẻ con này, thì bỗng nhiên... nó thấy cả người nhẹ hẫng đi như quả bóng bay đứt dây, rồi chợt nổ tung... và hòa vào những hạt mưa tí tách. Mọi vật xung quanh trở nên xa vời, xa vời... Nó cảm giác như bước vào một thế giới huyền ảo khác...

... Rồi từ bệnh viện, nó được chuyển về nhà trước cái lắc đầu nhẹ nhẹ của ông bác sĩ già luôn trễ nặng chiếc kính trên sống mũi cao. Bố ngậm ngùi không nói lời nào, lúi húi sửa lại chiếc áo nó đang bận một cách trễ nải. Trong khi mẹ cứ mấp máy đôi môi như đợi dịp là chực òa lên. Nó nhìn mọi người hờ hững, vô cảm, bất cần tựa như đang nghe kể về chuyện của ai khác mà không dính líu đến mình. Loáng thoáng cái giọng khàn khàn của ông bác sĩ già thoảng nhẹ vào tai nó "Nếu biến chứng, không khéo phải cưa chân thôi. Anh chị nên chuẩn bị tâm lý trước cho cháu...".

Biết làm gì khác hơn, nó giấu những giọt nước mắt của mình để rồi vào những đêm chòng chành khó ngủ lại trào tuôn ào ạt.

Hung xộc đến. Người bám đầy mưa bụi lẫn cả hơi thở hồng hộc không kìm nén nổi. ánh mắt bàng hoàng xót xa nhìn sưng nó một cách quái gở rồi chụp cánh tay nó giật mạnh, giọng sưng ứ "Bác sĩ bảo sao?". Mấy đứa bạn cùng lớp này giờ ngồi cạnh nhấp nháy suýt khẽ, giật áo, bám tay thẳng bạn vô tình. Nó nghe và thấy hết nhưng vờ im lặng. Song chỉ được một lát rồi không kìm chế được, nó chồm dậy hét toáng lên "Mấy người hãy để cho tôi yên. Tôi chẳng cần sự cảm thông nào cả cho dù có bị... tàn phế đi nữa".

Những tiếng cuối cùng tắt nghẹn lại. Vì phải cố hết sức, nên người nó lả đi. Hình ảnh chập chờn in đậm trong tâm trí nó là đôi mắt ướt sướt, ngập tràn sự thương hại của Hưng. Điều nó hằng sợ nhất bây giờ đã xảy ra.

... Mưa vẫn không ngớt. Không gian, thời gian bao trùm xung quanh rợn ngợp đến buồn tênh. Tiếng đồng hồ tích tắc cứ đều đặn gõ nhẹ trên trên bàn. Đã quá 5 giờ - nghĩa là một buổi chiều nữa lại lùi vào quá khứ. Ngày cũ chấm dứt. Bắt đầu một ngày mới buồn tẻ, vô vị vì phải nghĩ suy, trăn trở và đối diện với chính mình. Thời gian Hưng dành cho nó thừa dãn, thừa dãn... Đầu tiên là nửa ngày, một ngày... và bây giờ thì đã một tuần trôi qua rồi... Nó thở dài đánh sượt... Âu cũng là số phận ! Đời là một vòng tròn oan nghiệt. Niềm vui của người này là nỗi đau khổ của kẻ khác. Trước kia, nó đã từng điên cuồng chạy theo một ảo ảnh. Anh xa vời như một vì sao mơ ước. Vừa dang tay ra chưa kịp với thì đã vụt tắt. Còn Hưng lúc đó mòn mõi, điều đứng trong những trò chơi quái ác của nó. Nó biết Hưng còn thua xa đám bạn luôn tìm cách gần gũi. Và cho đến khi, Hưng vực được nó ra khỏi ảo vọng ngông cuồng để biến thành của " riêng mình" thì bây giờ... Nó đau đớn nhận ra sự thật là mình đã lụy vì Hưng nhiều quá... Tuột mất cả rồi," Ngày xưa ời... " ! Nó lại thở dài, những âm thanh tắt nghẹn được phát ra từ lồng ngực chẳng biết từ bao giờ đã thành bạn đồng hành của nó. Chồm người lấy quyển sách trên bàn. Chệch mắt nhìn sang. Trong óc nó bật lên một trò chơi mới. Vội tay, nó cầm chiếc máy điện thoại bấm " tách, tách, tách,... " Đầu dây kia lặng tờ rồi bỗng đổ dồn một hồi chuông dài. Một, hai hồi rồi ngang hồi thứ ba thì có tiếng lộc cộc:

- Alô. Xin lỗi, ai gọi đầu dây?

Một giọng trầm trầm của đàn ông còn trẻ "Có thể chưa vợ cũng nên!", nó đoán mò. Rồi áp máy vào tai đến độ có thể cảm nhận được sự chăm chú, chờ đợi lẫn hơi thở nhẹ nhàng Ở đầu dây kia. Chưa bao giờ nó gặp được người đàm

thoại thành tâm và nhiệt tình đến thế. Như sợ sợ điều gì... nên nó vội vàng nói nhanh, nhằm phân bua:

- Xin lỗi! Có thể em gọi nhầm...

- Tôi là Sang. Em có thể nói bất cứ chuyện gì cũng được, nếu như em rồi. Tôi luôn sẵn sàng nghe mà...

Giọng người đàn ông tên Sang như van nài, năn nỉ. Một sợi dây đồng cảm len nhẹ trong tim. Nó thì thầm:

- Em là Nhân, hiện đang học lớp 13 của trường Đại học Tổng hợp vừa bị một tai nạn nho nhỏ nên phải nằm lì ở nhà suốt ba tuần rồi...

Nó vui vẻ "thao thao bất tuyệt". Chợt một sự im lặng tuyệt đối ở đầu dây bên kia, khiến nó cảm nhận không gian bao quanh chùng nặng. Nó buột miệng lo sợ:

- Alô!... Anh Sang còn ở đầu dây đây không... ?

Một cái rung mình thật nhẹ.

- Vâng... tôi đây!

Sang khó khăn trả lời.

Nó trách:

- Anh nói gì về mình đi chứ ?

- Tôi ấy à... đã học xong Đại học và đang thất nghiệp. Do đó phải nằm... dài dài ở nhà, nó mơ hồ nghe những tiếng cuối cùng kéo dài ra, run run. Anh tiếp:- Cảm nhận cuộc sống là một chuỗi ngày dài vô vọng, chán nản. Bất ngờ lại được gặp em... Hạnh phúc và xúc động quá...

Nó vui vui vì lời thú nhận chân thành ấy. Sau đó, nó và Sang kể cho nhau nghe những câu chuyện không đầu - không cuối. Nó cười nhiều thay cho cái thờ dài trước kia... Chợt thấy, dù sao cuộc đời cũng chưa đến nỗi tồi tệ như nó hằng tưởng.

Đang nói chuyện huyền thuyên, chợt có tiếng rồ máy quen thuộc và giảm ga

đột ngột, nhẹ tênh trước cổng: Bố về !

Nó thăm thì:

- Thôi chào anh nhé ! Bố Nhân vừa về !

Có tiếng gọi giật giọng, cơ hồ thét lên của Sang

- Khoan tắt máy đã Nhân. Cho tôi số điện thoại của em đã chứ...

Nó trù trù rồi nói nhanh

- Khỏi lo, chiều mai, đúng vào giờ này, em sẽ gọi...

Và gác máy.

Riết thành thói quen. Chiều chiều, nó lại gọi điện cho Sang. Khi thì nó nói hai ba câu chuyện vớ vẩn. Lúc thì bàn về các tác phẩm nổi tiếng mà nó đã nghiền ngẫm trong suốt thời gian qua Hay tâm sự những suy nghĩ thầm kín trong đầu. Có lần nó hỏi:

- Anh Sang này, theo anh, Hưng là con người thế nào ?- Im lặng. Nó nghe giọng anh khẽ khàng khác hẳn với mọi lúc.

- Cậu ấy còn trẻ và bông bột quá... Có thể Hưng sẽ nghĩ lại. Khoan trách vội. Mà... em đang buồn đó phải không Nhân ?

Nó hoài nghi và vọt miệng:

- Có gì mà anh chẳng lên án Hưng nhỉ ? Tất cả đàn ông đều mang họ Sở cả, phải không anh Sang ?

Anh cười:

- Định vợ đũa cả nắm hả cô bé ? Anh thì khác chứ... ?

Nó xấu hổ cúp máy, mặc cho câu nói của anh lơ lửng nữa chừng...

*

Bao giờ cũng vậy. Nó thấy mình trở nên lớn hơn, ngoan hơn và khoan dung hơn sau những lời bảo ban, ân cần của anh. Lần tay xuống nắn bàn chân bó bột, nó hài lòng mỉm cười. Tình hình đã khả quan hơn nhiều sau câu chẩn bệnh chết người của ông bác sĩ già. Ngày mai nó được tháo băng và có thể

lắc nhắc đi lại bằng nạng, sau gần hai tháng nằm bẹp dí... Vậy là tuần sau nó có thể đến trường được rồi. Nghĩ đến ánh mắt hối lỗi gần như van xin của Hưng tuần trước, nó cảm thấy buồn cười. Đúng là lòng người thật tráo trở. Một thời gian thừa thớt thăm hỏi để rồi khi nghe bác sĩ tuyên bố "Có khả năng bình phục như thường" thì lại sẵn đón, chiều chuộng còn hơn cả ngày xưa. Nhưng nó đã "khác xưa rồi". Nó biết Hưng sẽ lại là con số 0 to tướng như thể nó chưa từng gặp trong đời vậy. Bất giác, nó bỗng đỏ mặt khi chợt nghĩ đến giọng nói trầm trầm, ân cần, âu lo của Sang. Anh thật tốt và đáng yêu biết bao !... "Rồi mình sẽ dành cho anh một bất ngờ lớn". Nó nhủ thầm với lòng. Mà nó thì thừa trí thông minh để thực hiện được những điều mình muốn...

* * *

- Chị Oi, ngôi nhà có giàn hoa Ti-gôn trước cổng đằng kia... có phải nhà anh Sang không ạ?

- Sang nào? Tôi không biết... Chị hàng nước khế giặt mình nói với nó. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, chị lại gục gặt đầu, lắp bắp nói lớn:

- Ồ, phải... phải, nhà cậu ấy đấy... Lâu lắm rồi cậu ấy cứ ngồi tiệt trong nhà. Tội ghê ! Cô vào thăm cậu ấy hả ?...

Nó dạ nhỏ và hồi hộp, rón rén... dắt xe qua đường. Dưới đôi chân run run còn hơi khập khiễng. Nó bấm chuông "Reng... reng... reng". Âm thanh vang dội sộc thẳng vào tim nó, đập thùm thụp, 1,2,3,4,... lần. Nó sốt ruột nhòm qua khe cửa. Bất ngờ, nó bỗng khựng lại... Mắt hoa lên, chân muốn quy... Một thanh niên chừng 24, 25 tuổi vóc người mảnh mai như con gái, nước da trắng xanh đang ngồi trên chiếc xe lăn tự đẩy ra cổng một cách khó nhọc. Nó định thần nhìn kỹ và chợt hoảng hốt. Hai ống quần phớt phơ được quắp lại và kéo lên tận đùi trên. Tay run rẩy nhưng đầu óc nó làm việc nhanh chóng. Nó sực nhớ đến những lời nói ấp úng, xa gần, bóng bẩy của Sang lần hàng

loạt từ ngữ rối rắm, khó hiểu của chị hàng nước lúc nãy mà vì hấp tấp nóng ruột nên nó chẳng để ý... "Đúng là Sang rồi !". Bất thần, nó quay chiếc xe đạp lại và leo lên yên một cách vội vã...

Trời âm u nhưng toàn thân nó lẩy bẩy, hâm hấp nóng như vừa bắt đầu cơn sốt nặng.

* * *

Lại một buổi chiều mưa vẫn vũ. Cả bầu trời nhuốm màu ảm đạm, xám xịt. Bó gối, ngồi bên ô cửa sổ. Nó chăm chú ngắm nhìn những hạt mưa vắt chéo qua tấm cửa kính xeo xéo. Bao giờ cũng vậy, trời đang nắng chuyển sang mưa thì cái chân đau của nó lại trở nên nhung nhức, khó chịu. Nhìn cái điện thoại trắng trắng đặt bên cạnh, nó chột rùng mình khi chột nghĩ đến những cơn sốt quen thuộc... Rất lâu rồi, nó không cho phép mình gọi điện đến cho Sang. Mà gọi làm gì nữa... sau khi đã tận mắt chứng kiến được sự thật phũ phàng đó. Vâng, nó cũng đối xử tồi tệ với anh như ngày xưa Hưng đã làm như vậy với nó. Đôi khi nó muốn quên tất cả: Hưng của "thờ ban đầu", chuỗi ngày cùng cực tuyệt vọng khi nằm liệt trên giường, giọng nói trầm trầm của Sang, lần hai ông quần trông rỗng phát phơ... Nhưng qui luật tự nhiên của đất trời và qui luật tự nhiên của lòng người thì vẫn cứ phải tuân theo. Hết nắng rồi mưa, mưa rồi nắng, quên rồi nhớ... Cái chân đau cũ lại giật giật. Cúi xuống, nó lấy tay xoa lên nhẹ nhẹ. Một vài giọt nước mắt âm thầm chảy từ khóe nhưng nó chẳng buồn lau... Nó hiểu ra rằng, kỷ niệm ngày xưa đã vĩnh viễn khắc một vết chàm lên bàn chân tật nguyền này.

Nguồn:

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 11 năm 2004